

SLOVENSKI NAROD.

Vtorek, četrtek in sobota izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k.
" pol leta 4 " — " "
" četrt " 2 " 20 "

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k.
" pol leta 5 " — " "
" četrt " 2 " 60 "

Vredništvo in opravišstvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Oznaniła:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 30 kr.

Glas o bodočnosti.

"Pustimo politiko, pa borimo se samo, da ravnopravnost dobimo." Tako pravijo nekteri zmerni slovenski politiki. — To se pravi: opéri mi kožuh, pa ne zmódi ga. To je prav rodoljubje one vrste, ki pravi: kaj mi svet mar, kader mene ne bo. Imelo bi nekaj pomena, ako bi brez ozirov na politiko za zdaj tirjali samó "ravnopravnost", ko bi videli, da je naša država zavarovana. Da to ni, kazali smo že večkrat in kako tuji svet o njej sodi, vidimo zopet iz politične brošure, ktera je toliko hrupa naredila po svetu, zlasti med diplomati, da je ponosni Gorčakov sam moral po diplomatičnih poročevalcih preklicavati oficialnost te brošure. V mislih imamo od vseh časopisov omenjevano brošuro o zvezi Rusije s Francosko.

O Avstriji se v tej knjigi pravi: "Urnost gospoda Beusta ne zmore nič več. Njemu se sanja, da se zopet povrne čas tistih drznih in perfidnih posredovanj, ki so Avstriji blesk dale. Pa vse ima svoj čas. Denes vlada notranja moč; Avstrija pa notranje moči nič nema. Ona je globoče kakor Turčija. . . In vendar ima osoda Avstrije velik interes za Evropo. To je svet v kaotičnem stanju, ki hoče živeti, ki bode živel. Kdaj? Kako? To je skrivnost providnosti, dokler se razum in človeški predvid ne vrédita. Tu (okrog Avstrije) je brezdnó na vseh straneh."

Brošura potem govori o panslavizmu tako-le: "Ako se Slovanje v Avstriji z očmi in rokami obrnejo k Rusiji, je ravno tisto, kakor v Turčiji. Oni se čutijo preganjane in v nevarnosti. Od nobene strani ne morejo pomoči dobiti, kakor od Rusije. Ali od tega upanja do vtelesenja v rusko državo je brezdnó. Tem malim avstrijskim državam ni taka sila, da bisvoje narodno življenje pustili in utopili se v rusko državo. Rusija to dobro ve. Nihče v Rusiji ne misli na to, da bi se avstrijski Slovani v rusko državo vzeli. . . Samo en pot je, po katerem je mogoče vseslovensko idejo vresničiti in to je — federacija."

Pisatelj dalje razklada, da se tacega panslavizma Evropa in posebno Francoska nima bati. Kakor vse federacije tako bi tudi te zedinjene slovanske države imele le nepremagljivo moč braniti se, ne pa politične moči, širiti se. Ko bi se pa slovanstvo širiti hotelo, vstane grozovit boj med njim in nemštvom. Iz vsega tega pisatelj posnemlje, da je zveza Rusije s Francosko koristna, da se ustanovi ugodno razmirje v Evropi. Zanimljivo je tudi, kako pisatelj jako odkritosrčno o Nemcih govori. Zatrjuje, kako rad Rus trži in obči s Francozom, pravi da Nemca trpeti ne more. "Ruski narod se je že naveličal od nemške nesramnosti dati se pehariti. Nemci so svoje stanje v Rusiji vselej za svoje koristi rabili in so s tem dosegli, da jih vsak srčno sovraži."

Ni da bi rekel, ka nam v tej brošuri veljavni ruski diplomat, kaj novega pové. Narobe, izreka le to, kar so drugi že večkrat izrekli, celo taki, ki se hoje enake povodnji. Nam Slovencem in avstrijskim Slovanom nič ne pomaga, škoduje pa lahko, če oči zatisnemo in ne vidimo, kar drugi vidijo.

Če se ozremo okrog sebe, vidimo, da je ves svet pripravljen na krvav ples. Kdaj bodo godci zagodli, to ne more nihče povedati. Avstrija se nič ne podviza v svoji hiši mir narediti. Kaj hočemo? Mi moramo biti najprej Slovenci, in moramo politiko imeti kot narod in kot Slovanje. Zato se jako motijo tisti, ki menijo, da bomo s kako dvomljivo "ravnopravnostjo," ktero se nam pred nosom lahko zopet odtegne, Slovenci že zadovoljeni. To je bilo pač razumljivo in pravo stališče pred dvajsetimi leti. Po bitvi pri Sadovi je ves svet drugo lice zadobil. In mi smo tudi dalje, nego smo bili tačas, ko je en tednik bil vse kar smo imeli. Naravno je bilo tedaj, in se da iz splošnega svetovnega položaja ne le iz stališča jezikove ravnopravnosti razkladati, da je naš narod ravno zdaj začel tirjati zedinjenje, ker hoče kot narod živeti, sicer najrabi v Avstriji, pa tudi potlej, če je ne bode.

Dopisi.

Iz Ljubljane 1. marca [Izv. dop.] V "Pokroku" od 15. februarja, list 45 je priobčen dopis iz Pešte, ki je tako važen, da gotovo tudi v "Slov. Narodu" svoje mesto zasluži. Glasi se v slovenski prestavi tako-le: "Magjari svojih namér že več ne zakrivajo. Vse pozornosti je vredno, kar piše v tem ogledu Bethlen v najnovejšem broji svojega lista "Wochenschrift" — v kterem se nahaja med drugimi rečmi tudi to-le: "Ako sedanje avstrijsko ministerstvo pade, ne kaže nam Ogrom nič drugega, nego da se takoj na noge spravijo honvedi,* in ko bode to storjeno, da se predložé postave o uravnavi l. 1867. deželnemu zboru v revizijo. Vsakako pa moramo imeti najprej honvedsko vojsko pripravljeno, ker mi dobro poznamo naše fevdalne Pappenheime. Če bo honvedska vojska postavljena, si bo pa dunajska kamarila dobro premislila, predno nam rokavico vrže; Rusi tudi takrat doma ostanejo, (?) in z naščuvanimi narodi že tudi tako zakrenemo. (?) Pad ministerstva iz ljudstva pomeni za Ogre: federacijo, reakcijo in revolucijo. Dr. Fischhof dela federacijo, grof Beust reakcijo, mi pa napravimo revolucijo. Najmočnejši podpora ministerstvu iz ljudstva so vsakakor Ogri, in zato imamo tudi mi gotovo pravico, v važni dobi resno besedo spregovoriti." "Pokrok" pravi k tej grozbi: Mi smo prepričani, da te besede nobene pojasnenja ne potrebujejo. — Dovoljujem si, nekaj vrstic k temu dodati, ki naj služijo v potrjenje, da Bethlen piše popolnoma v smislu magjarskega ministerstva. — Po kronanji cesarja Franc Jožefa za ogerskega kralja je namreč magjarske ministre neizrekljivo peklo, da je na Dunaji še staro ministerstvo vladalo, ki je imelo v rokah zadeve Cislajtanije, zraven téh pa tudi skupne zadeve Cis- in Translajtanije. Magjarski ministri so torej z vso silo na to pritiskali, da se iz-

*] Dar 100.000 cekinov, ki sta ga dobila cesar in cesarica pri kronanji od Ogrov, so potem prejeli honvedi v svojo podporo.

Listek.

Vrač mazač.

[Resnična prigodba.]
(Konec.)

Mati so eno za drugim mlečno žemljo na bunčico pokladali. Prešlo je s takim pokladanjem nekoliko dni, in glej! — poprej kakor šprih trda bunčica, se je počasi mehčati začela in nazadnje se je bila celo ranica naredila. Mati so bili v skrbeh, kaj bo, če moža skoro ne bo, in že so se bali, da je stvar zdaj morebiti huja, nego je bila popreje, pa vendar so še naprej mlečno žemljico na bunčico pokladali, zanašaje se na moževe besede, da le naj tako dolgo pokladajo, da bo zopet prišel. Ker pa moža vendar še zmerom ni bilo, poslali so mati deklo v vas, naj gre tisto žensko, ki jim ga je priporočila bila, vprašat, kaj je z možem, ali bo prišel skoro ali ne? — Ženska jim je dala po dekli poročiti, da moža ni v vasi, in da tudi ne ve, kdaj bo zopet v vas prišel; sicer pa naj ne bodo v nikakih skrbeh in strahih, kajti če je rekel, da bo prišel, bode ob svojem času čisto gotovo prišel.

To ženskino poročilo je mater utolažilo. In res dva dni po tem je mož prišel, in sicer zopet kakor prvokrat o mraku. Pregledal je bunčico, ki je bila

vsled pokladanja z mlekom napojene žemlje že vsa razvlažena in tako rekoč že na pol oognjena. Mati so ga, pregledajočega bunčico, skrbno opazovali, ne bi li iz njegovega vedenja, iz njegovega lica razbrati mogli, ali gre z bunčico na bolje, ali na slabše. Mož pregledavši sestrico ni nič rekel, nego začel je po svojem košu nekaj premetavati, nekaj iskati. Vrh koša so bile same prnjaste cunje, v cunjah pa sredi koša bila je zamotana lepo olikana, na ogljih s žoltim plehom okovana skrinjica. To skrinjico vzdigne z obema rokama iz koša, in postavši jo na mizo, odklene jo s prav drobnim ključem. V tej skrinjici je imel svoja vraštva, tako rekoč svojo apoteko. Kakšna so to vraštva bila, to bog ve! V belem mehkem bombažu ležale so male stekleničice z raznobarvenimi prahi. Tekočin, kolikor smo opazili, ni imel, brž ko ne zato ne, ker bi se mu bile pri hoji preveč stepale in po stekleničicah plakuncale. Pač je pa imel razen prahov v belih z mehurjem čedno zavezanih loncih razne mašče. Iz ene stekleničice, ki jo je bil pazno izmed drugih izbral, natrese nekaj rumenkljastega, zmetemu žveplu naličnega praha na papirček, ga zamota, ter materi izroči. "Pokladajte, dejal je, še dva dni mlečno žemljo na bunčico, da se bo do dobrega razdelila, potem pa potrosite ranico s tem le prašcem, ki sem vam ga dal, vsak dan dvakrat, v jutro in na večer, dokler se ranica ne osuši. Čez

nekaj dni bom že zopet pogledat prišel." — To so bile njegove besede.

Mati so bili vsa potolažena, kajti mož je z veliko samosvestjo govoril. Hranivši prah bi bili rada moža še kaj vprašali, pa seniso upali. Pomignejo tedaj dekli, ki je že dalje časa hud kašelj imela, naj zdaj ona z vračem za sebe govori.

"Naj še meni kaj dajo za kašelj!" dekla vrača ogovori. Vrač vzdigne glavo, pazno jo pogleda, ter jo čez nekoliko trenutij praša: "kaj že kaj dolgo kašljaš?" "že od spomladi sem." — "Ali te kaj bode v prsih?" — "Časih, če naglo grem, ali pa če polno vedrico na glavo vzdignem." — "Ti bom že nekaj dal." —

Predno je skrinjico zopet v cunje zakopal, seže še globljeje v koš, pa iz dna privleče celo grmučo tistega maha, ki mu apotekarji pravijo lichen islandicum. Pri tem ko je on v koš segal, sva mi dva z bratom videla, da je imel na dnu koša še razna druga suha zelišča, razne korenine in celi šop črne volne. Dekli vrže celo grmučo planinskega maha v predprt. "Na, reče, ta-le mah si kuhaj zjutraj in na večer, pa njegovo vodo pij, pa ti bo že odleglo." — Jaz in moj brat zagledavši ta mah, rekla sva dekli, da tak mah tudi po rantah okoli našega vrta raste. Vrač to čuvši pa naju poduči, da je sicer tisti po starem lesu rastoči

voli za Cislajtanijo posebno ministerstvo, za skupne zadeve Cis- in Translajtanije pa tudi posebno, ker Magjari tega nikakor niso trpeli, da bi imelo ministerstvo skupnih zadev neposredno oblast nad Cislajtanijo, ter so trdili, da dvalizem ostane tako dolgo pomanjkljiv in ne zadosti vtrjen, dokler ne prevzame cislajtanske vlade posebno, od skupnega ministerstva čisto neodvisno cislajtansko ministerstvo. — Ker so Magjari to zahtevali, torej se je tudi zgodilo, kakor se še zdaj vse zgodi, kar Magjari hočejo (dokazov imamo žali bože le preveč za to). Pri izbiranju cislajtanskih ministrov je tudi nasvet in priporočilo Magjarov največ veljalo, in nikakor se ni čuditi, da so se državni poslanci na Dunaji (nikakor ne trdim tega o vséh) tako krotko in prijenljivo vedli pri odobravanju sprave z Magjari in pri razdelitvi skupnih državnih stroškov med Cis- in Translajtanijo, ker priporočilo „kutya teremtet-ova“ na pravem mestu je marsikoga na tako stopnjo pripravilo, o kateri nikdar še sanjal ni. — Ker pa pod solncem ni nič stanovitnega, torej se smemo nadejati, da tudi magjarskemu gospodarstvu odklenka, in zna biti prej, nego se njim dozdeva, ako tudi svoja honvedska krdela na boj pripravijo, ker zgodovina nam vé o mnogih hrabrih armadah in o izvrstnejih vojskovodjih pripovedovati, nego so Madjari, ki so pa vendar le propadli. — Čisto smešno pa je mnenje Bethlenovo, da Rusi doma ostanejo, ako Magjari revolucijo napravijo! Zakaj bi neki Rusi doma ostali? — Ali je mar Rusom dvalizem in magjarsko gospodovanje tako všeč? — Ali ni mar ravno dvalizem največi spodtikljej, da se Dunajska in Petrogradska vlada ne morete približati druga drugi ter se tudi ne bote, dokler se dvalizem ne odpravi. — Popolnoma nemogoče pa si je razjasniti, kako mislijo Magjari s naščuvanimi narodi zakreniti, ako napravijo Dunajski kamarili revolucijo. — To je vendar Magjarom menda dobro znano, da ga ni naroda v Cis- in Translajtaniji, kateri bi jih ne gledal pisano, bodisi Nemec, Slovan ali Rumun; edini Poljaki (pa tudi ne vsi) bi se radi nekako pajdašili z njimi. — Dunajski kamarili bi res ne bilo treba prav nič ščuvati družih narodov na Magjare, ker Magjari so jih že sami s svojim surovim azijskim zatiranjem čez méro razdražili ter jih še vedno bolj podpaljujejo. Tega so si tudi magjarski ministri prav dobro svesti in zatorej tako pritiskajo, da bi se Graničarom orožje pobralo. — Ali to srditosti graničarske proti Magjarom nikakor ne bo potolažilo, marveč še bolj raznetilo, pa tudi ni ravno preveč verjetno, ka hočejo graničarji v tako važni dobi dobrovoljno orožje oddati, s katerim so toliko časa cesarski prestol branili! Ako bi se pa vendar le graničarjem orožje odvzelo, bogme — graničar si bo znal tudi potem pomagati — orožja je na svetu še dosti, in graničar gotovo ne pojde s praznimi rokami na

svojega največega vraga. — Naj imajo Magjari še tako mogočne protektorje in protektorice, njih prešerno in samogoltno vedenje in gospodovanje je vsem avstrijskim narodom, posebno pa Slovanom in Rumunom na najvišje primrzeno, in gorje njim, kedar se na nje privali vihar razdraženih narodov, — bogmé vsa honvedska armada in ako sam Arpad od mrtvih vstane, in sam magjar lšten jih ne reši več pogina. Magjarski značaj v političnem življenju je nestrpljivost s sosednimi narodi. Magjar hoče biti gospod, drugi narodi pa naj bodo njegovi sužni, dokler se ne pomagjarijo! To je bilo od nekdaj glavno vodilo magjarskih vladnih bogov. Sedanjí načelnik magjarskega ministerstva, grof Julij Andrassy pa ima razen tega glavnega načela še poseben program, katerega je do zdaj prav do pičice izvršil, in in nikakor ni dvomití, da ga izvrši do konca. Kako je to mogoče, da nobeden dopisnik dunajskih časnikov o tem programu grofa Andrassy-a ni nič izvedel, je res prav veliko čudo, ker nekaj dni pred kraljevim kronanjem l. 1867 se je v Buda-Pešti po vséh javnih krajih in v vséh magjarskih družbah o tem programu mnogo govorilo. — Se vé, da sedanji čas ni tak, da bi se smel ta program javno razglasiti, ker bi to dotični časopis le v zadrege in njegovega vrednika brž ko ne pod ključavnico spravilo. Pa bo že še prišel čas, ko se bo smelo povedati, o čemur zdaj le dogodbe govoré, toda jasno vsakemu, kdor ni gluh in duševno slep. — Končaje naj mi pa bodo dovoljeno, izleči neko dogodbo zopet na dan, ki je v svojem času dala časnikarjem mnogo opraviti in zaslužiti in ktera je bolj ali manj pozornost vladnih krogov Evrope na se obračala, namreč umor srbskega knéza Mihajla. Ali je pravda, ki jo je dobil knéz Kara-Gjorgjevič zaradi tega umora na glavo, že dognana ali ne, in kako je dognana, tega nisem nikjer bral, pač pa je bilo vse natanko popisano, kaj se je zgodilo z osebnimi morilci knéza Mihajla. — Znano je, da je žena umorjenega knéza magjarska grofinja Hunyady, in mnogo se je govorilo, da se je mislil knéz Mihajl od svoje sopruge zakonsko ločiti. Brat sopruge srbskega knéza, grofa Hunyady lep možak je bil pri dunajskem dvoru dobro znan. Po kronanji ogerskega kralja je bil poslan leta 1867. v Beligrad kot ogerski konsul magjarski plemenitaš Kalay. — V poletji in v jeseni leta 1867. se je podalo v srbsko kneževino mnogo magjarskih klatovitezev iz Buda-Pešte in iz druge Ogerske, govorilo se je, da stopijo v srbsko vojsko, več téh dobrodružnikov je leta 1848-49. služilo v Košutovi vojski. — Po umoru knéza Mihaela je neki mnogo sumljivih tujcev iz srbske kneževine pobegnilo, — kam? ni bilo povedano. — Marsikdo čestitih bralcev si zna misliti, da se vse to nič prav ne veže. — Ali se veže ali ne veže, da se le odreže! —

Iz Prage, 3. marca. [Izv. dop.] Kakor česki

listi poročajo, je Poljak Klačko že pri Beustu svojo protirusko službo nastopil. Da uradni list dunajski tega ne naznani, tolmači se tukaj tako, da ima Beust strah povedati, kakovih političnih misli ljudi nastavlja v službe zunanje politike. V tej stvari se „Narodnim Listom“ iz Petrograda piše, da Rusi mislijo, ka hoče Beust s pomočjo Poljakov podreti opozicijo družih avstrijskih Slovanov, ter poslušaje magjarski svet generala Türre z Andrašijem vred obnoviti Poljsko „od morja do morja.“ Zares če Beust in Andraší kaj tacega nameravata, imata velikansko misel. Vendar — pravijo Rusi — so zraven Türre tudi generali Fadejevi, Ignatijevi itd. Gotovo, da bi različni turški Sadik-paše, kateri pred Jugoslovani in Grki trepečejo, radi svojo trhljeno pomoč ponudili. Ali nazadnje se bode vendar le skazalo, da „je volja dobra, mesó pa slabo.“ — Novo izvoljeni praški župan Dittrich je že pri 70 letih star mož, premožen, in od nekdaj spoštovan Čeh, narodnjak ša l. 1832. — Znani srbski narodovec general Stratimirovič je prišel v Prago. Občeval je že nekoliko s tukajšnjimi politikarji. — Sivi voditelj Čehov dr. Palacki se pričakuje te dni v Prago. Čez zimo je bival s svojo hčerjo (Riegrovo ženo) v Nizzi. Pravijo, da si je stari mož zdravje zopet okrepčal. — Iz Moravskega prihajajo glasovi, da hočejo vse slovanske občine protestirati proti odtrganju Moravske od česke krone. „Pokrok“ in „N. L.“ že dobivajo enake dopise s podpisi, kakor so se tudi vam pošiljale ob času dežel. zborov gledé zedinjenja Slovencev. Enaka agitacija ima veliko korist, ker politično gibanje živo ohrani in brani pred škodljivo zaspanostjo.

Iz Gorice, 3 febr. [Izv. dop.] Naš slovenski jezik je gotovo lepoglasen; ali prvi jezik gledé lepoglasja, italijanski, ni ugoden ušesom, če ga kdo grdo, prehitro ali pretrdo govori. Na lepoglasno izrekovanje smo Slovenci do zdaj malo pazili, in si tako veliko škodovali. Omikani človek mora omikano govoriti, in kakor mu slovstvo ponuja bogastvo jezika, tako ga podučuje v lepoglasnem predavanju deklamatorika. Deklamovaje se učimo besede čisto, odločno, občutljivo izrekati; deklamovaje se seznanimo se slovstvom po prijetnem, ugodnem potu in uživamo vse sladkosti poezije, ker je treba vsestransko preudarjati komad, katerega hočemo predavati. Tako se pa pripravljamo za zgornost, ki je divna pa težka umetnost. Divna, ker je njen namen prepričati, ter navdušiti za predmet, za ideje govora; težka, kajti Cicero pravi: „Orator nulla in re rudis esse debet.“ — Čuditi se ni tedaj, da so že stari Grki in Rimljani imeli šole, in imenitne šole za deklamatoriko in govornišstvo, da so Angleži, Francozi in tudi Nemci o tem pisali, in pravila razlagali; čuditi se je pa, da nimamo v Avstriji profesorjev, kateri bi na gimnazijah in vseučiliščih te predmete razpravljali, in

mah zelo temu podoben, da pa ta, ki ga je dekli kot vraštvo dal, le po najvikših planinah raste.

Dekla je prašala vrača, kaj je dolžna, on jej pa ni nič računil. Tudi mati so za svoj račun prašali, on je pa dejal: „saj še enkrat pridem.“ — „Ostanite vendar pri nas pri večerji!“ — „Ne morem pravi, mudi se mi!“ — In odšel je v noč in v temo, kakor je prišel.

Materi se je bil ta vrač zelo prikupil. Lejte-si no, dejali so, kdo bi si mislil, da zna ta priprosti človek ljudi zdraviti! — Pa kako je tista škrinjica lepa! sva midva z bratom rekla. — Denes je bil pa še precej zgovoren, opazi dekla. Bog ve, ali mi bo ta mah za kašelj kaj pomagal! — Pa še nič ni hotel vzeti, mora vendar dober človek biti! — Bog ve, od kod je le doma? — Nekako drugače govori, kakor pri nas govorimo. — Pa zakaj neče z nami večerjati? — Pa kamo se mu le vsakokrat tako mudi? — Take in enake stvari smo celi večer ugibali.

Mati so vestno še dva dni pokladali z mlekom napojeno žemljo sestrici na čelo, tretji dan pa ranico s prašcem potrosili. Za čudo! Razmekčana bunčica začela se je res vsled prašenja naglo sušiti, spremeni-la se je v črno skorjico, in malo dni potem je ta sama od sebe odpadla. S prva je bila tam kjer je popreje bunčica bila, mlada kožica temno rudečkasta, pa tudi ta madež se je v kratkem zgubil, in nazadnje ni

bilo celo nič poznati, kje je popreje bunčica bila. Mati so hvalili boga, in blagoslovili vrača!

Dekla si je marno kuhala svoj planinski mah, sicer čmerno držala se pijoča njegov žuhki zvašek, pa pomagal je — kašelj je zgubila!

Mati so vsak dan vrača pričakovali, da bo saj po svoj račun prišel, vrača pa le ni bilo. Pretekel je teden za tednom, pretekel je eden pa tudi drugi mesec, vrača pa še zmerom ni bilo od nikoder, tako da smo že mislili, da je morebiti kje umrl. Še le čez več kot pol leta je prišel, in sicer tudi kakor prejšnje krati, o mraku. Mati brž pošljejo deklo po bokal vina, in vržejo par klobas v lonec, da bi saj zadnjekrat mož pri njih kaj zagriznil. V njegovem ponašanji ni bilo več prejšnje nezaupnosti in opreznosti in opaznosti. Pripovedal je materi to in ono, in ko je sestrico s čistim in gladkim čelom videl, nabrali so se mu ustnici, ko da bi trenil, na smeh. — Pravil je materi, da je na Ogerskem doma, (brž ko ne je bil prekmurski Slovenec) da se le zato tako poredno, tako beraško, tako capinasto nosi, da pred svetom skrit ostane, ker ga preganjajo in zasledujejo. Njegovi bolezniki so več ko na deset milj v okrogu razkropljeni, časih, je dejal, imam jih več kot sto naenkrat v vraštvu. Samo če bi noge bolje bile, pa noge so me začele zapuščati. Nazadnje jim je celo rekel, da je že v „črni školi“ bil.

Ko so mati o črnej školi slišali, so vsi trdi postali, kajti dasiravno niso vedeli, kje je ta črna škola, in kaj se v tej črnej školi vse uči, vendar si kaj dobrega gotovo niso mislili. — Pri ljudeh po bližnjih vaseh je bil res tudi na glasu kot vedež, kot čarovnik, ki zna točo delati, huda vremena preganjati in odganjati, govorilo se je, da njegove oči o mraku vse stvari drugače vide, nego oči drugih ljudi. Ljudje so se ga radi zogibali, in to mu je bilo brž ko ne tudi ljubo. Neki so si celo kot skrivnost na ušesa pravili, da je s hudicem v španoviji. Kje se je čez dan zadrževal, tega nobeden ni vedel, svoje boleznike je navadno le o mraku obiskoval.

Ko so ga mati prašali, koliko so dolžni, je dejal: dajte mi, kolikor se vam zdi, in kolikor zmorete. Mati so mu dali nekaj v denarjih. Vrač še pogledal ni, koliko je. Spustil je denar v svoj globoki bregešni žep, in račun je bil gotov. Mati so ga sicer prosili, naj prizanese malenkosti dara, kajti on je več zaslužil itd. Vrač pa mahne z roko, češ tega izpričavanja ni treba.

Okrepivši se malko z jedjo in pijačo, poda materi roko, pa odide. Od nas domačih ga pozneje ni nobeden več videl, pa tudi nobeden nič slišal o njem.

Dasiravno sem jaz tačas še-le osem ali devet let star dečarec bil, vendar se mi je skrivnostna prikazen tega moža za vse življenje v spomin vtisnila. —p.

učence ob enem praktično vadili. Veliko potrebo imamo dobrih deklamatorjev in posebno govornikov pri društvi, po taborih, zlasti pa pri deželni in državnih zborih. Nadejali smo se zato, da bo vlada na to mislila, ali da bodo naši poslanci za to skrbeli; toda nič ni slišati o taci, brez dvoma, nujnih predlogih. V Gorici imamo majhen začetek, ker je odvetnik gosp. dr. Lavrič lansko poletje v čitalniški dvorani skozi štiri mesece predaval deklamatoriko, katerih učeb se je vdeleževalo tudi dvajset gimnazijalcev. Meseca decembra lanskega leta je zopet začel podučevati v tem predmetu in hodilo jih je k učbam čez 30 dijakov srednjih šol in učiteljskih pripravnikov. Nepričakovano prepove gimnazijalno vodstvo dijakom gimnazijalcem to obiskovanje. Na dotično pritožbo dobi pa g. dr. Lavrič od deželnega šolskega svetovništva v slovenskem jeziku pisan dekret, ki se tako le glasi:

Št. 490.

Blagorodnemu gosp. dr. Lavriču v Gorici.

Vsled Vaše prošnje, in vsled tega, kar ste podpisane predsednikovemu namestniku ustmeno predlagali, dovoli Vam, blagorodni gospod, deželno šolsko svetovništvo, da učite v slovenskem jeziku deklamatoriko, in da vredite dotične praktične vaje z dijaki tukajšnjih srednjih šol in sicer zgornje gimnazije, zgornje realke, in tudi s kandidati tukajšnjega učiteljskega izobraževališča v prostoru c. k. gimnazije v Verdemberskem poslopju, proti temu, da se z ravnateljstvom zastran ure, in zastran družih dotičnih reči porazumite.

C. k. deželno šolsko svetovništvo v Gorici dne 27. drudna 1869.

Predsednikov namestnik:

Pino m. p.

Zdaj razlaga dr. L. ta predmet na gimnaziji dvakrat na teden po eno uro, in poduk je tako razdeljen, da razlaga en četrt ure pravila, drugi čas pa so praktične vaje. Trideset stalnih učencev je, ki so razdeljeni v šest odsekov, vsak si je izvolil svojega vodja, kateri jih ima sklicevati v privatne vaje, in ti odseki se tako vrstijo, da morata za vsako uro dva odseka vsak svojega deklamatorja poslati na oder. Potem, ko je deklamator izvršil svojo nalogo, prestopi se h kritiki. Vsak nazočih sme opaziti, kar je po njegovem mnenju dobro ali slabo, deklamator pa se mora opravičiti, ali pa udati kritiki, zadnjo besedo ima učitelj.

Po tem takem se je nadjati velikega vpeha, zlasti ker je napredek že očividni, želeti je le, da bi se mladi deklamatorji živo in krepko poprijeli te prilike, in se pripravili za zgovernost, da bodo v raznih svojih poklicih koristili narodu, svobodi in državi.

Politični razgled.

Dunajsko liberalno ministerstvo nima še dovolj nasprotnikov. Tudi delavce si je za sovražnike storilo z „liberalno“ strogostjo, s katero proti njim postopa. Te dni je bilo pet delavskih voditeljev na Dunaji zaprtih. Pridejo v preiskavanje zaradi véleizdaje.

Minister Giskra je državnemu zboru predložil sklepe deželni zborov o neposrednih volitvah. — Poslanec Wickhof bo nasvetoval naj se tisti duhovni redovi, ki imajo le bogomiselnost (kotemplativno) življenje za namen, posebno jezuitje odpravijo in njih premoženje vzame državi na korist.

Iz Dalmacije je prišel glas, ki je za prvi hip vnovič duhove vznemiril. Črnogorci in avstrijski vojaki na črnogorski meji so bili trčili skup. Črnogorci so baje kamenje na vojake metali in streljalo se je od obeh strani. Po najnovejših poročilih je črnogorski poglavar dotičnega okraja dva izmed tistih svojih, ki so se hrupa vdeležili, vjel in knjezu poslal, da bosta kaznovana, najbrž obešena. — General Rodič je odšel v Dalmacijo.

V ogerskem državnem zboru so Rumunje in drugi nemagjarski poslanci zahtevali denarne podpore iz državne blagajnice za svoja literarna društva. Magjari so to tirjatev odbili.

Kako v Rumuniji reči stoje, razvidno je izgo-

vora, kterege je vodnik narodne stranke in prejšnji minister Joan Bratiano pri banketa Bukureštinskih trgovcev govoril. Rekel je, da v palači knjeza Karla vlada le goljufiga, prevara in laž. Tega tlačeni narod ne sme dalje trpeti, temuč mora svojemu knjezu oči odpreti, da bo lumparske svoje svetovalce k hudiču poslal. Poglejte Čehe, Hrvate in druge Slované — pravi govornik, kako delajo in se trudijo ohraniti svojo narodnost in pravico. Ali bomo mi Rumuni spali, dokler pademo Magjaru ali Nemcu v odprto žrelo.

Iz Amerike se poroča, da je prebivalstvo republike San Domingo sklenilo pridružiti se severo-amerikanskim zedinjenim državam.

Razne stvari.

* (Kranjska deželna komisija za uravnavo zemljišnega davka) po novi postavi se je v Ljubljani 26. svečana ustanovila. Bili so v prvi seji pod predsedništvom c. k. deželnega predsednika Conrada pl. Eybesfeldskega pričujoči od deželnega zbora kranjskega izvoljeni: dr. Karol pl. Wurzbach, deželni glavar, Peter Kozler, deželnega glavarja namestnik, dr. Etbin Costa, dvorni in sodnijski advokat, Andrej Brus, knezoškofijski oskrbnik, — od c. k. finančnega ministerstva imenovani Janez Pajk, bivši c. k. okrajni glavar kot referent deželne komisije, Matija Bayer, zemljecenilni inšpektor, Tomaž Košir, posestnik in župan v Brezovici, Anton Böhm, grajščak in župan v Griču; zapisnikar je bil Jož. Hofman, c. k. finančni komisar, ki sicer spada v vrsto namestnikov. Za namestnike gori imenovanih odbornikov, ki pa le takrat pridejo, ako je onih kdo zadržan, je deželni zbor izvolil pl. Fr. Langerja, grajščaka v Pogancah, dr. Jož. Orla, c. k. notarja v Ljubljani, Kar. Seitnerja, nadgozdnarja na Jesenicah in dr. Razlaga, dvornega in sodn. advokata v Ljubljani, — finančno ministerstvo pa je izvolilo za namestnike gori imenovanega Jož. Hofmana, Kar. Pachmann-a, začasnega gozdocenilnega inšpektorja, Janeza Klinca, posestnika in župana v Šiški in Janeza Zajca, posestnika in župana v Cerovcu. — Gosp. predsednik je sejo začel z govorom, v katerem je povdarjal važno nalogo, ki je deželni komisiji došla po postavi od 24. maja lanskega leta. Namen te postave je novo pravično podlogo dobiti za razmero zemljišnega davka — izvedeti tedaj kolikor je mogoče na tanko resnični čisti dohodek od vsacega zemljišča. Treba tedaj vsako zadevo razsojati prav po vesti in vednosti. — Potem se je bral opravični red, po katerem bo komisija postopala; na to pa so zbrani udje obljubo storili na to, da po svoji najbolji vednosti in vesti hočejo delati v dosego postavnega namena. Zoper besede „v dosego postavnega namena“ se je ustavil dr. Costa, rekši, da postava ne govori od nobenega namena in da postava izrekoma ne veleva nobene obljube. Predsednik se pozivlja na naslov postave in obravnave državnega zbora, v katerih je namen preuredbe zemljišnega davka razjasnjen bil, ter pravi, da obljubo ukazuje finančni minister, kteremu je od Njegovega Veličanstva naloga dana, da izvrši postavu. — Ko sta o opravičnem redu dr. Wurzbach in dr. Costa še eno in drugo reč omenila, je predsednik rekel, da razglasi, oklici itd. deželne komisije in okrajnih komisij se bodo vselej v slovenskem in nemškem jeziku naznanjali in da slovenske vloge se bojo vselej slovenski rešile, pa se vé, da vsaka stranka se sme posluževati kterege koli jezika. — Naposled je obveljal sklep, ki sta ga dr. pl. Wurzbach in dr. Costa še posebno podpirala, da zemljišča ljubljanskega mesta se bojo posebej cenila, posebej pa zemljišča ljubljanske okolice. — S tem je deželna komisija ustanovljena, okrajne komisije pa še niso vse. Odkritosrčno pa moram reči — pravijo „Novice“ — da nam nič kaj ni po všeči deželna komisija, ki jo je volilo finančno ministerstvo.

* (Vseučilišče.) Občine slovanske na Moravskem pripravljajo peticijo, naj se v Olomucu naredi česko vseučilišče, ker pravijo, da če ima pol milijona Nemcev v Šleziji pravico zahtevati vseučilišče, ima jo pač tudi poldrug milijon Slovanov v Moravi. — Pri

tej priliki omenjamo še eno. Ljubljanski „Tagblatt“ je proti vseučilišču, ki bi se imelo kedaj za poldrugi milijon Slovencev osnovati, porabil za dokaz magjarsko izpoved, da magjarsko vseučilišče ni nič prida. Mi dozdej o slovenski univerzi nismo govorili, tudi denes ne mislimo. Samo to bodi omenjeno, da Magjari niso dokaz proti nam. Mi Slovenci se kot Slovanje lahko opiramo na slovanstvo zlasti v viših duševnih rečeh. Magjar je sam, in umira sam, nima brata v Evropi. Pri nas bodo talenti še le na vrhu prišli, kader bodo prost zrak dobili; duševna produkcija se je še le začela. Magjari so si edinega pesnika, ki je zares velik (Petöfi t. j. Petrovič, rojen pravoslaven Srb) od Slovanov posodili. Eksportirali niso družim narodom še nobenega duševnega velikana. Koliko pa Slovanje!

* („Triglav“) je prinesel nek napad na „Slov. Nar.“ Ako je obširnega odgovora pričakoval, motil se je nad vredništvom „Slov. Nar.“ Triglavu priznavamo, da je z onim napadom od sebe vrgel vse obzire: mi jih ne bomo — ker si nočemo rok onečistiti. Kdo se ne bi nevoljno čutil dirnenega, če list, kteremu je g. Costa oče in g. Alešovec vrednik zaničljivo o n a s piše: es ist geradezu komisch, wie einige dunkle Existenzen von zweifelhaften Rufe, die durch einen günstigen (also doch!) Passatwind in die nationalen Gewässer verschlagen wurden — — Ali če „Triglav“ govori o lingvistih, pa si upa tisku izročiti stavek, ki se glasi: Es liebt eben eine gewisse Klasse von Menschen, die im Interesse (also doch!) der slovenischen Sache recht wacker — schimpfen und im Dunkeln wühlen, ohne selbst je etwas zu schaffen. Kar se tiče našega prijatelja Levstika, bomo ljubljanski list samo vprašali, ali se še spominja človekoljubnega izreka enega ljubljanskih prvakov: krepiren soll der Hund! Le ako nas bodo „Ljubljancani“ prisilili, bomo morebiti povedali, kako so Rajeveskemu opisali Levstika — ljubljanski prvaki. Da „Triglav“ za Levstika ne bo delal reklame, je razvidno; pa tudi ni treba. Levstik je reklama sam zase in Ljubljancani morajo vedeti, da se dandenes uspešno ustvarjajo slov. listi, katerih lastniki in vredniki niso bili pri „Novicah“ — freispredhani. Če Vam je za slogo, ne kličite nas na boj: mi smo o Vaših slabostih bolje podučeni kakor mislite; če molčimo, molčimo zato, ker nam je za slogo — pa za slogo brez ljubljanskega absolutizma.

* (Branja namenjena lepemu spolu.) Kakor že na Hrvaškem politične zadeve žalostno stojé, ne more se tajiti, da razvija mlajša generacija na Hrvaškem lepo delavnost na polji omike. Posnemanja vreden bi bil zlasti za Ljubljano in tista mesta, ki imajo med ženstvom slov. inteligencijo sklep nekterih mlajših hrvaških rodoljubov v Zagrebu, branja osnovati v dvorani narodnega doma za žensko poslušalstvo. Program za prve večere je 1. Dubrovačka drama v zvezi z dramami družih narodov. Bral bode Armin Pavič. 2. O lepoti in varovanji človeškega telesa; bere dr. Ivan Dežmann. 3. O moči žensk; bere Marov Mazura. 4. Obleka in moda nasproti lepoti in zdravju; dr. J. Dežman. 5. O društvenem položju žensk pri Rimljanah; dr. Spevec. 6. Marija ukrajinska pesem od Malcevskega; bere F. Markovič. 7. Platonska ljubezen; Armin Pavič. Itd.

* (Zagreb) ima po novem štenji ljudi 20.637 duš. Torej menj nego Ljubljana. — Osiek šteje 17.291. — Dunaj pa z vasmí vred, ki mesta dotikajo 813.000. (Te vasi ali predkraji štejejo 191.570 duš.)

* (Umrl) je opat Zeidler, državni poslanec avstrijski v Rimu, kamor se je bil na koncil podal. Star je bil 80 let. V političnih rečeh je mož hodil z nemško stranko, z vsako vlado.

* (Belgradski Srbi) so izvolili 24 meščanov v odbor, ki bode po Srbiji nabiral darove za pomoč „hrabrim bratom Bokežom, kateri so zdaj v nadlogi.“

* (Največa hiša na Dunaji) ima, kakor je zadnje štenje ljudi skazalo, 2100 prebivalcev. Torej bi v samo to hišo lahko šli ljudje desetih srednjih slovenskih vasi.

* (Slovstvo.) G. M. Samec bode v slovenski prestavi izdal izvrstnega ruskega pisatelja Turgenjeva slavnoznani roman „Dim.“ Slišimo, da g. izdatelj v kratkem razpošlje naročilna vabila. Voščimo mu obilno vspeha, občinstvu pa priporočamo, naj ponudi podporno roko početju, ktero bode gotovo na čast naši literaturi.

Velika sreča na ponudbo.

Izvirne državne srečke s premiji (original-staats-prämien-loose) se smejo povsod kupovati in igrati.

„Božji blagoslov pri Cohn-u!“

Najnovejše, zopet izdatno z dobitki pomnoženo izžrebanje kapitalij nad **4 milijone.**

Izžrebanje garantuje in izvršuje sama državna vlada. (1)

Srečkanje se začne **20 t. m.**

Le 4 goldinarje avst. vr. ali 2 goldinarja avst. vr. ali 1 goldinar avst. vr.

Velja od države garantirana prava izvirna srčka (ne prepovedane promesa) in sem od države pooblaščen te prave izvirne državne srečke za frankovano poslan denar razpošiljati tudi v najdaljše kraje.

Potegnili se bodo samo dobitki.

Glavni dobitki znašajo 250.000, 200.000, 190.000, 180.000, 170.000, 165.000, 162.000, 160.000, 155.000, 150.000, 100.000, 50.000, 40.000, 30.000, 25.000, 2krat po 20.000, 3krat po 15.000, 4krat po 12.000, 5krat po 10.000, 5krat po 8000, 7krat po 6000, 21krat po 5000, 4krat po 4000, 36krat po 3000, 126krat po 2000, 6krat po 1500, 5krat po 1200, 206krat po 1000, 256krat po 500, 350krat po 200, 17.850krat po 110, 100, 50, 30.

Nobena srečka ne dobi manj kakor vrednost 2 tolarjev.

Uradni zapisnik izžrebanih srečk in dobljeni denarji

se razpošiljajo pod državno garancijo takoj po izžrebanji na vsacega udeleženca zanezljivo in tajno.

Moja kupčija je kakor znano najstarejša in najsrečnejša, ker sem že mnogim udeležencem v teh krajih izplačal najviše glavne dobitke 300.000, 225.000, 150.000, 125.000 večkrat 100.000, nedavno veliko srečko in pred kratkim 28. preteklega meseca že zopet najvišji glavni dobitki na Dunaji.

Las. Sam. Cohn v Hamburgu.

glavni komptoir, bankina in menjiška kupčija.

Čudeži novejšega časa

so izvršno regulirane ure, ki se s poroštenim pismom za sledečo prenizko ceno prodajajo, samo da bi se dosegel večji konsum. Torej naj bi nihče ne zgrešil dobre prilike in naj se vsakdo preskrbi s tem za vsako hišo potrebnim in koristnim predmetom.

Za vsako uro se daje garancija.

1 prav čedna ura z lepo okinčanim bronsastim ščitom in posteklenjenim kazalom	fl. 1.40
1 ravno taka z lepo posteklenjenim porcelanastim ščitom	1.60
1 iste vrste z bilom	2.80
Z budilnikom [ropotcem] za 20 kr. dražja.	
1 ura, velika oblika, prav lepo izdelana s porcelanastim ščitom	fl. 2.80 do 3.20
1 ravno taka, najlepše okinčana, krasno dekorirana, z bilom	fl. 3.90 do 4.50
1 ura z najlepše malanim prednjim delom in prav pozlačenim okvirom ali lepo rezanim švicarskim podobarskim delom, vse z bilom	fl. 5, 6, 7, 8.—
Salonske ure iz bronsa s steklenim pokri-valom in stajalom, prav lepe, vsaka	fl. 2 do fl. 2.60
1 ura srednje velikosti	fl. 3.20
1 ura velika	fl. 4.50
1 najbolje izdelana angleška popotna ura z bilom, ki gotovo o pravem času zbudi, velja z vti-kom vred	fl. 6.—
Dobro regulirane švicarske žepne ure z dveletno garancijo, prav čedna oblika z lepo novozlato verižico	fl. 4.80
Vsakovrstne ure, tudi take ki tu niso omenjene, prodajajo se ceneje nego kje drugje.	
Dobro regulirane solnčne ure s komposom, v žepni obliki, po kateri se more vrediti vsaka mehanična ura, velja samo 25 kr. Dobiva se edino v novem velikem	
kraso-bazarji A. Friedmanna na Dunaji.	
Praterstrasse Nr. 26. (5)	

Mlad fant

iz dobre hiše se sprejme za učenca v leotarsko kupčijo, v graškem predmestju v Mariboru. (3)

Dva praktično izurjena pomočnika zlatarskega in srebrnarskega dela dobila za dobro plačilo stalno službo.

??? Kje ???

Pri

August Thielu

lastniku prve in največje prodajalnice juvel, zlatarskega, srebrnarskega in blaga iz kineške srebrnine v gospo-skih ulicah (Herrngasse), Paier-jeva hiša v

Mariboru.

Tisti, ki znajo gravirati in so zmožni sloven-skega jezika, imajo prednost. (3)

(3) Stalna pomoč proti spolovni slabosti!

Originalna izdaja v 30. natisu izdane za vsacega koristne knjige:

Der persönliche Schutz

(osebna varnost) imenovana

»Fasse Muth«

v telesnih slabostih. En vezek 232 strani s 60 anatom. podobami. V zavitek zapečaten. Cena 1 tolar 10 sr. gr. = 2 f. 40 kr., dobiva se po vseh knjigozaložnicah, kakortudi pri Geroldu & Comp., Stefansplatz na Dunaji.

30 natisov! Ta visoka številka od-visno dela vsako drugo priporočanje. Vsak iztis izvirne izdaje od Lavrentiusa mora biti zapečaten s tu ponatisnim pečatom, na kar naj se pazi!

Jožefu Fromm-u

v Kutni gori (Kutenberg, poleg Malina) na Češkem.

Imenitni malinski hren! se v edino pravi kakovosti, v snopičih po 20—22 pf. težkih

1 snopič srednje debelih korenin . . . 2 f. 80 kr.
V snopičih po 25—28 pf. težkih, izvencredno debelih korenin, snopič . . . 6 f. — kr.
dobiva pri

! Senzacija!

Amerikanski patent.

(8)

Kdo si ne želi lepih, zdravih zob? Samo z novimi električnimi kavčukastimi krtačami za zobe (brez ščetin) jih je mogoče dobiti. Te najnovejše krtačice, o katerih govori na tisoče spriceval in pohval, so popolnoma izdelane iz kavčuka in imajo namesto ščetin — kavčukasta žela, ki morejo segati v najdrobnejše votline zob in odpraviti, kar se je škodljivega nabralo. Kavčuk ima v sebi električno moč, ki se po ribanji zbudi, in tako se zgodi, da se vsled ribanja zob ne očisti samo, ampak da se tudi polira in zabrani proti kranju. Te krtačice naj bi se po zdravniških sodbah rabile pri najmlajih otrokih, da se pride zobnim boleznim v okom. Razen teh do-brot se te krtačice skoraj ne da uničiti in se lahko ena krtača rabi celo leto. Ena taka velja samo 90 kr.

1 gold. en parni stroj (Dampf-Apparat) za čiščenje škodljivega zraka.

Parni kotel tega aparata se napolni s čistilno von-javo za to odločeno, potem se razgreje na spiritalni lampici aparatu prideti, vsed tega se razvije hlap in oprosti naj-večo sobo v malih minutah vsacega škodljivega ali nepri-jetnega zraka ter jo napolni s prijetno vonjavo. Neob-hodno potrebno za bolnišnica, šole, urade, de-lavnice, stanovanje, kakor tudi za salone. Ta mašina je iz zlatega bronsa prav čedno izdelana, da mora veljati kot zaljšalo. En stroj velja 1 f. Steklina čistilne vonjave s potrebnim spiritalom 50 kr. [Zadostuje za 50krat].

Zmaga vednosti.

Napósled se je enemu najimenitnejših ločbarjev po-srečilo iznajti sredstvo, ktero so desetletja največje kapa-citete na polji kozmetike zastoj iskali. Preservativ proti slabi sapi [athempreservativ] mahoma odpravi vsako sla-bodišečo sapo, naj izhaja iz slabih zob ali iz drugih bo-lezni, ker tudi zobno meso zdravo ohrani in tako zobe otrjuje. Prav priporočeno se kadilcem, ker se more zaostali tabakovi duh mahoma zameniti za prijetno, dobrodejno in ohlajajočo aromo, tudi kot toaletski predmet nepogrešljiv; ako se jutraj s to esenco usta enkrat speró, ostane pri-jetni duh ves dan. V svojem učinku je ta esenca razločna od vseh drugih, ker je čisto nova, od nobenega drugega še ne znajdena kemična procedura, od visokih znanstvenih osebnosti preskušena in za izvršno izročena. Steklina z napotilom 90 kr.

Elektro-galvanični prstani,

jako važna, za vsakega potrebna iznajdba.

Najviše medicinske kapacitete so dognale, da je galvanizem dobrodejen proti nize zaznamovanim boleznim. Po napotilu imenitnega pariškega zdravnika so se prstani vsake večine iz novega zlata napravili z uloženim elektro-magnetičnim dratom, ki ima gotovi učinek vbravljati in zdraviti vse protinske, reumatične in bolezni na živcih itd. Tak gladek prstan velja samo 90 kr. zdravniki ga priporočajo nositi.

Najnovejša iznajdba.

Srajčne gumbice za našiti iz pravega 18lotnega srebra. S to iznajdbo se je dosegel vrhunec v tem arti-kelju, kajti združuje eleganco z varčnostjo. Če se prera-čuni, da taka gumba skoraj vekomaj traja in da se lahko z nerabljivih srajc odreže in na nove prišije, a obdrži ven-dar staro vrednost, med tem ko se druge kakoršnekolik gumb-be v perilu, pri likanju, munganju ali tudi nošenju prehitro končajo. Vscemu ducendu je prideto pismo, ki garantuje za najbolje srebro ali zlato. Cena je zato tako nizka, da se more ta artikelj hitro udomačiti v vsako hišo. 1 du-cend najlepše guillonchiranih srebrnih 35 kr., gladkih 70 kr.

Zanimljiv peresni ročnik. (Federhalter.)

Ko je Nj. V. cesar Napoleon III. pisal delo Julius Caesar, je naročil, naj mu eden najurnejših mehanikarjev po njegovem lastnem napotilu napravi peresni ročnik, da se v okom pride sitnemu namakanju in da sploh postane pri pisanju pogrešljivo vsako drugo orodje. Naročilo se je izvršilo i. s. kar najsijajneje, že v 8 dneh se je N. V. roč-nik izročil. G. Gilbert Rochee je idejo še izboljšal in je za to izvršno delo dobil 50 napoleonorov, ker je nad vse nade namenu odgovarjalo. Mene je izdatelj še le zdaj opomnil na to iznajdbo in jaz sem vsled tega prevzel edi-no zalogo za avst. ogr. monarhijo. Ta peresni ročnik je iz finega kineškega srebra, zapirljiv, konstrukcija je taka, da se lahko piše od rana do mraka brez vsake ovire in da se lahko po potrebi uravnava, kako naj črnilo teče. Obli-ka je elegantna in za vsako roko rabljiva, torej se sme vsakemu priporočati, a posebno potnikom, uradnikom, pi-sarnam, doktorjem, učencem. En ročnik velja 1 f. 1. ducend Napoleonovih peres 15 kr.

Havanska vonjava. [Havanna-Bouquet].

Za 1½ kr. cigara 30 kr. vredna; namreč najcenejša cigara se da s pomočjo havanske vonjave spremeniti v pravo Havanko. Ta čisto novo vpeljana originalna esenca se dela iz korenine in grmovja pravega zapadno-indijskega tabakovega zelišča. Ako se slaba cigara z njo namoči, odpravi se njegov pravi duh in se zameni za lepo vonjavo izvršnih Havank. Steklina zadostuje za 500 cigar, velja 1 f. 50 kr.

Dežni plašči.

iz nepremočljivega, nerazstegljivega blaga brez šiva, an-glešk izdelek; ta plašč je tako izdelan, da ga je moč no-siti tudi pri najlepšem vremenu, ker je na drugi strani podoben najlepši površni suknji. En plašč velja 10 f. 50 kr.

Omenjene reči so v avstrijski monarhiji edino in samo pri podpisani zalogi dobiti.

A. FRIEDMANN na Dunaji, Praterstrasse Nr. 26.